

TOTEM

dobrušských skautů

roč. 6 listopad/prosinec 2013

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

po dvou měsících se vám opět hlásíme s novým číslem.

Věřím, že si ho rádi a s chutí přečtete, protože se v něm dozvíte ani o žádných politických hádkách, ekonomických problémech nebo bulvárních žhavých zprávách. My vám přinášíme zcela pravdivé informace, co se za měsíc září a říjen událo v dobrušském skautském středisku. A navíc dostanete jako bonus pár zajímavých tipů.

Takže co vás v tomto čísle bude konkrétně čekat?

Nejprve se od jednotlivých oddílů dozvíte, v jakém duchu se nese jejich celoroční hra, jak vypadala první oddílová schůzka, kolik mají nových členů nebo kde byly na výpravě. Vyprávění je doplněno řadou krásných fotek, takže se určitě budete mít čím kochat :-)

Další zápis je z jednoho turnaje ve Vysoké nad Labem, kde jsme sice nezískali zlatou medaili, ale náš tým dostal mnohem důležitější ocenění. Velké díky patří Gorovi za zorganizování a pak všem hráčům za skvělou reprezentaci. A v čem že se vlastně soutěžilo? To už si přečtete ve článku Janči Martinkové.

Pak tu máme jednu velice důležitou pozvánku. Pokud jste letos nestihli vyrazit do hor nebo byste se ještě rádi podívali na nějaké zajímavé místo, tak neváhejte a přijďte na tradiční Cestovatelské večery. Už teď vám můžu slíbit, že ve dvou večerech projedete velký kus země a zastavíte se na mnoha zajímavých místech.

V našem tradičním tipovém okýnku naleznete tentokrát tip na výlet, který nám napsal Ondra Němeček. Spolu s ním se mů-

žete vydat do nedalekého Broumovska. Že to tam znáte? No, být vámi, tak si jeho článek přečtu, protože vám možná ukáže cestu, kterou jste nikdy nešli...

Druhý tip nám také nabídne Ondra a hned na úvod nám slibuje, že si pro tuto knížku určitě rychle zajdeme do knihkupectví. Tak uvidíme, jak nás dokáže nalákat a přesvědčit.

Do třetice nás Minimogic inspiruje, co si pustit za film při sychravém podzimním počasí. Určitě není náhoda, že vybral téma komedie.

Toto číslo uzavřeme představením skautů v Opočně. Na naše otázky odpověděla vedoucí střediska Marie Vojtíšková.

Snad jsem vás dostatečně naladila a hned se pustíte do čtení. Za celou redakční radu

Parluc

Obsah Toťemu

2 - Úvodní slovo	17 - Tip na knihu
Obsah	- Mycelium - Vilma Kadlečková
3 - Střediskové dění	19 - Tip na film
- oddíl Meďátek	- Komedie
- oddíl Světlušek	21 - Skauti jinde
- oddíl Vlčat	- Opočno
- oddíl Slunečnic	24 - Poslední stránka
- oddíl Mohykánů	- Uzávěrka
- oddíl RaR	- V příštím čísle
12 - Frisbee turnaj	- Tiráž
14 - Pozvánka	25 - Citát
- Cestovatelské večery	
15 - Tip na výlet	
- Návštěva kaple Hvězda	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

ODDÍL MEĎÁTEK

Tak už zase jedeme na plné obrátky. Nejdříve to vypadalo, že po prázdninovém odchodu do Vlčat nás bude na schůzkách pět a půl. Potom ale, jako každý rok, se rozkřiklo, že u Meďat je na schůzkách sranda, a je nás na schůzce i dvacet. Ještě, že se letos ke stálícím Ivě, Lence a občas vynechávajícímu Ifovi, přidali Káně s Markétou.

Záříjové počasí nás moc nepotěšilo, spíš trochu vyděsilo, ale říjen nám dovolil užít si podzimních her a radovánek dosytosti. Schůzky jsme trávili venku u klubovny nebo na vycházkách po Dobrušce a okolí. Na Trojici jsme poznávali stromy a keře, sbírali šišky a užívali si barvy podzimu (ale i pořádně studený vítr), za hřbitovem u kostela sv. Ducha

jsme sbírali spadlé ořechy a u klubovny poznávali donesené podzimní plody, hráli oblíbené hry s polínky, přetahovanou a podbírání lana a taky schovku, ta nesmí nikdy chybět :)

Doufáme, že nám pěkný podzim ještě vydrží a dojde i na menší výpravu, jinak budeme muset zalézt do klubovny nebo do tělocvičny, a toho si za celou zimu

užijeme ještě dost!

Pokud to jde, snažíme se při schůzkách osamostatnit Tygry, naši družinku „předvlčat“. Jak se nám to daří, můžete vidět i na následujících fotografiích. Jsou tam i společné z naší schůzkové výpravy na Trojici.

P.S. Pro čtenáře nad 15, ale hlavně nad 18 let. I když to vypadá, že je vedoucích na našich schůzkách dostatek, mohlo by být lépe. Vikině se letos kříží se schůzkami škola a také my ostatní občas nestíháme. Nechceme přijít o tu prozatím nadějnou návštěvnost dětí. Pokud se nudíš, hlavně v úterý od 16:30 do 18:00, přijď a nestyď se. Nebo můžeš pomoci s výpravou.

IF a LENKA

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Za první dva měsíce nového školního roku jsme toho stihly poměrně hodně.

Rozloučily jsme se s pěti staršími světluškami, které odešly ke Slunečnicím, ale zároveň k nám do oddílu přišlo sedm nových děvčat. Momentálně máme tedy 22 světlušek.

Hned na naši první společné oddílové schůzce jsme se seznámily s novou celoroční hrou, kde lze získat semínka rostlin např. za docházku, hry, zápisy do kroniky, účast na výpravách. Tato semínka mají různou hodnotu, zatím je v nabídce jetel, pampeliška a zvonek. Pokud se budou světlušky aktivně zapojovat do programu, ze semínek jim na herním plánu vyrostou rostlinky, které vykvetou a holky je pak sklídí... Více zatím prozrazovat nebudeme, kdo ví, co si na nás zahradnictví ještě vymyslí :-)

Oddíl světlušek se rozdělil do dvou družinek. První se schází v pondělí a holky se pojmenovávají jako Sedmikrásky, druhá má schůzky v pátek a jmenují se Včeličky.

Abychom se navzájem jako celý oddíl dobře poznaly, konala se hned v září naše první výprava do Orlických hor. V sobotu 28. září na sv. Václava jsme brzy ráno vyrazily autobusem směr Masarykova chata. Sluníčko svítilo, ale bylo poměrně chladno, rukavice a teplé oblečení se hodily. Po červené turistické značce jsme došly až ke srubu horské služby pod Velkou Deštnou a cestou ochutnaly zmrzlé borůvky, našly pravé hříby, hrály hry a zopakovaly si nejvyšší vrcholy českých pohoří. V údolích se válela mlha, ale na vrcholcích hor bylo bezvětrí a sluníčko. Prostě nádhera! Dále jsme pokračovaly

přes nejvyšší vrchol Orlických hor a přes Luisino údolí ke kostelu sv. Matouše. Odtud jsme kolem lanového centra došly do Deštného a autobusem se vrátily zpět do Dobrušky.

Netrvalo dlouho a my jsme si naplánovaly další výpravu, tentokrát do Opočna, kde se konalo setkání sokolníků a ukázky dravců. V sobotu 12. října jsme autobusem dojely na opočenské náměstí a zúčastnily jsme se slavnostního nástupu sokolníků na nádvoří zámku. Prohlédly jsme si nejen dravce, lovecké psy, ale taky jsme si poslechly slavnostní fanfáry na lesní rohy.

Po krátké svačině jsme se prošly zámeckým parkem a cestou jsme poznávaly spadané listy stromů. Dokonce už víme, jak vypadá pajasan žláznatý a liliovník tulipánokvětý. Došly jsme až ke vstupu do obory, ale právě probíhal odstřel vysoké zvěře a vstup do obory byl zakázán. Naštěstí byl doma v hájovně místní správce, který nám dovolil dvouhodinový vstup dovnitř a my jsme tak došly až na horní pastvinu, kde se dá nejlépe pozorovat zvěř. Viděli jsme daňky, jeleny, muflony, spoustu mravenišť, brouky a hlavně si všech-

ny světlušky nasbíraly dostatek kaštanů na výrobu zvířátek. Myslím, že se některé maminky doma divily...

Maruška nachystala pro holky hru, ve které měly najít kusy rozstříhaného textu a ten měly za úkol správně poskládat a nalepit na papír. Byly to dvě pověsti z historie opočenského zámku, které jsme si společně přečetly. Po obědě jsme se vrátily zpět do zámecké zahrady a prošly jsme se starou cestou kolem plotu obory. Sice nebyla moc dobře značená, ale stálo to za to, protože jsou tu pěkné vyhlídky na zámek a do okolí. Ema našla malého žabáka, kterému dala jméno Vašek a napsala o něm článek, který si můžete přečíst v Dobrušce na vývěsce u ZUŠ. Slavnostně jsme ho vypustily do potoka v zámeckém parku. Odpoledne jsme se vrátily autobusem zpět do Dobrušky.

A to je o našem oddílu Světlušek asi to nejdůležitější. Kromě výprav si také chystáme novou výzdobu naší klubovny, plníme odborky (pustili jsme se do těch sportovních), hrajeme hry a stále se něco nového se učíme.

Katka

Další školní rok nám začal a už je jeho první pětina za námi. S novým školním rokem se opět rozjela schůzková činnost i ve vlčáckém oddíle. Ovšem nejprve bylo nutno školní rok zahájit, a to jak jinak než na úvodní oddílovce, která byla netradičně ve středu 4. 9. 2013. Na ní jsme zjistili, že naše řady se zúžily o 1 jednoho člena (přišlo 6 a odešlo 7). Na začátku října proběhla další oddílovka (ve středu 2. 10. 2013) a víkend nato, tedy 4. – 6. 10. 2013, třídní výprava do Kostelce nad Orlicí v proměnách času. Tak to by byl úvod a nyní se zblízka podíváme na úvodní oddílovou ze 4. 9. 2013.

Na úvodní oddílovce se sešlo 24 vlčat, které bylo zapotřebí rozdělit do tří družin, a to podle toho kdy budou chodit. Tím vznikla družina oranžová (ti co chodí ve středu), hnědá (čtvrtek) a zelená (pátek). Posléze se jednotlivé družiny vydali společně s jedním vedoucím po svých šipkách (jedny byly normální, druhé přeskrtnuté a třetí dvojité) na (resp. pod) Novohradský kopec, kde počkali na vlčí zavítí. Po tomto zavytí se vydali s velkým vytím pod kopec, kde stáli ostatní vedoucí i s třemi posilami (Ondra, Igor a Kukačák). Následovalo vysvětlení, proč vlastně vyli a zjistili tak, že jsou vlastně v džungli (Maugliové) a musí se dostat k lidskému obydlí. Poté následovala krátká hra a odchod zpět ke klubovnám, kde jsme pokřikem tuto schůzku zakončili.

Další co jsem napsal do úvodu je další oddílovka ze dne 2. 10. 2013, kdy kluci (Maugliové) postupně hledali nás, kteří jsme představovali jednoho ze čtyř patronů (had Ká, medvěd Balú, panter Baghírá, vlčice Rakša),

aby se za ně přimluvil ve smečce. Nakonec se to všem povedlo a získali si oblibu patronů.

Poslední akcí této pětiny školního roku, o které se zde zmíním, byla třídní výprava do Kostelce nad Orlicí. Sraz jsme měli v pátek ve 4 odpoledne u klubovny, kam dorazilo 12 vlčat a 3 vedoucí (Já, Ondra a Luboš). Po vybrání peněz a zkontrolování, zda máme vše potřebné, jsme se vydali na zastávku Laichterova, kam už přijížděl autobus do Rychnova nad Kněžnou, do kterého jsme nastoupili. Po příjezdu do Rychnova jsme přešli na jiné nástupiště, odkud jsme odjeli do Kostelce. Po přirazení našeho autobusu k obrubníku nedaleko náměstí v Kostelci jsme vystoupili a seznámili jsme se s Martinou, která byla naším programovým vedoucím na této výpravě a čekala nás na zastávce. Po příchodu do lomu, kde mají sídlo kostelečtí skauti, a zabydlení nás čekalo uvedení do celovíkendové hry, kdy jsme opravovali stroj času. První doba, kterou jsme stroj času „naučili“ byla pravěk, kde jsme v jeskyni (jedna z kluboven) malovali na skálu (papír). Po dokončení výtvaru je vždycky jeden z vlčáků vyfotil, abychom je mohli na konci strčit do stroje času a tím ho uvést do chodu. V sobotu po snídani, jsme králi Jiřímu z Poděbrad zjistili, zda může Kostelec být městem. Kluci dostali papír s otázkami a na každou otázku měli najít odpověď. Po této hře jsme se vydali do zámeckého parku, kde se kluci pokoušeli rozšířovat slovo, ve kterém slohu je postaven nový zámek v Kostelci. Po vyluštění slova Empír, jsme se vydali k trati, kde jsme asi 2 minuty počkali na vlak a

poté jsme odešli do kluboven na oběd. Po obědě si kluci zkusili zahrát softball s velmi zjednodušenými pravidly a navíc bylo zkrácené hřiště (pouze tři metry). Po obědě jsme se vydali hledat zkameněliny. Kluci našli pár opravdových, které si mohli odvézt domů, ale hra spočívala v tom najít co nejvíc papírků s nimi. Poté jsme se podívali na scénky, při které nám vlčata rozdělila do třech skupin postupně předváděla pověst o zlatém zvonu. Po shlédnutí a nasvačení se jsme se rozdělili. Někteří šli se mnou zpět na základnu a jiní (většina) hledala další zkameněliny. Večer jsme trávili v příjemném kruhu s písničkami a naučili jsme se pár nových a velmi zábavných her. Při tomto jsme se dověděli, co se klukům líbilo a co naopak ne. V neděli jsme se sbalili a nastal čas si vyrobit klíč od stroje času. Poté už přišel vědec, stroj času uvedl do chodu a zmizel kdesi v minulosti. Potom už následovala cesta na vlak, rozloučení s Martinou a cesta s přestupem v Opočně na autobus do Dobrušky, kde jsme naši pouť na autobusovém nádraží ukončili pokřikem.

Tak takto vypadaly první dva měsíce školního roku 2013 – 2014 u vlčat a co nás čeká v těch dalších? Drakiáda (ta už proběhla na začátku listopadu) a vánoční výprava na tajné místo. Mezitím možná ještě něco. Tak nazdááááár.

Albi

Po horkých prázdninových dnech nastalo zase září a to znamená jen to, že se po dvou měsících znovu na scénu vrací povinná školní docházka, učení a hory domácích úkolů, ale i to, že se i Slunečnice zase začaly každý pátek scházet v prostorách klubovny.

Na první schůzku jsme se sešly v plném počtu, a to i se 3 novými členkami, které k nám přišly ze světlušek, a tak nic nebránilo tomu plně se vrhnout do programu schůzek. První měsíc se holky, díky dopisům z cestovatelské agentury, dozvěděly, že jejich úkolem bude procestovat celý svět za pouhopouhý 1 rok. Zvládly si i vyplnit legitimační karty a splnit mnoho nezbytných věcí pro úspěšné dokončení této cesty. A dokonce se nám podařilo vyplet před naší klubovnou chodník, který si to po dlouhé době zase zasloužil.

Bohužel nám ale nepříznivé počasí překazilo plány na uskutečnění výpravy v září a donutilo nás přesunout ji na sobotu 18. října. Sraz byl smluven na 7:20 hodin ráno na autobusovém nádraží, tím pádem vidina dlouhého sobotního spánku byla ta tam, ale kdo zvládl vstát, ten určitě nelitoval. Po krátkém

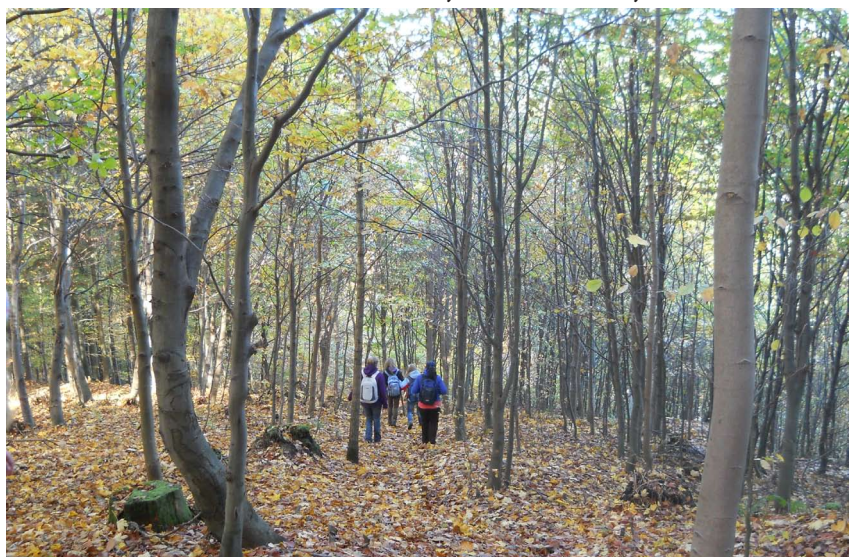

čekání na autobus jsme se usadily a vyrazily směr Nové Město nad Metují, kde jsme vystoupily a vydaly se na cestu s vidinou cíle „východočeského Petřína“, neboli rozhledny Sendraž. Cesta nebyla nijak zvlášť dlouhá ani náročná, takže jsme si všichni zvládly popovídat a probrat, kde je co nového, jak se kdo měl a

jak jsme zahájily nový školní rok. Když jsme dorazily na místo a dosyta se najedly housek a chlebů z domů, rozhodly jsme se pro výstup. Někteří jen do prvního patra, a ty, co netíží závratě a strach z výšek, až nahoru pro utržení nádherných fotek, které se daly díky dobré viditelnosti a příjemnému říjnovému sluníčku pořídit. Když jsme všechny stanuly nohama na pevné zemi, rozhodly jsme se pokračovat. Sice ne přímou cestou zpět do Nového Města, ale cestou do Pekla a až z něho znovu na autobus a hurá domů.

Závěrem celkové hodnocení... za první dva měsíce jsme toho zvládly celkem dost, tak uvidíme, co nám přinesou ty další. Ale myslím, že si je všichni moc užijeme.

Simča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Začal nám nový školní rok a s ním samozřejmě i mohykánské schůzky. Na naší první schůzce jsme se sešli v celku hojném počtu i s nováčky z vlčat. Tradičně jsme zamířili do Provozského údolí, kde jsme dlouho polemizovali nad termíny dalších schůzek... Schůzky máme, jako minulou sezónu, dvě – ve středu a pátek.

Hned jak se kluci trochu rozkoukali, byli uvedeni do prostředí, ve kterém se budou letos pohybovat. Bude to mafie. Ne však banda zabijáků a násilníků, naopak, elegantní společnost gentlemanů, hájící své vlastní zákony, které jsou sice drsné, ale zato spravedlivé a efektivní. Jejich revírem se tedy stala

Dobruška, ale nebude to tak lehké, když jsou ve městě dvě mafiánské rodiny.

A hned na začátku cesty došlo ke střetu, a to ve skalním útvaru Hejda. Jako každoročně jsme vyrazili na flusačkovou výpravu na broumovsko. Hned po příchodu do dolního kempu byly prověřeny zkušenosti se stavbou jehlánků a rozdělováním ohně. Situaci trochu zhoršilo brzké stmívání a ani noční déšť nám příliš neulehčil. Nicméně ráno byli všichni na 100% připraveni k bitvě. Hrášek létal všude, nepřítel byl téměř nezastavitelný, skály klouzaly po nočním dešti a bláto poznamenalo snad každého z nás. Nicméně tato výprava zůstává nadále naší nejoblí-

benější.

Program na schůzkách se příliš nezměnil oproti minulým rokům. Hrajeme různé hry, ať už v klubovně, po Dobrušce, nebo na hřištích. Občas samozřejmě přijde i nějaké to vázání uzlů, stavění jehlánků, poznávání kytek atd. I přes naši snahu občas kluky něco naučit, stále všichni chodí na schůzky v hojném počtu, za což je musím pochválit :-)

V příštích týdnech máme na programu zas nějakou tu výpravu, tak snad nám vydrží pěkné počasí, které zatím bylo. Za oddíl mohykánů

Adam

ODDÍL ROVERŮ A RANGERS

Obnovili jsme snahu, aby opět začal kmen R&R – v našem středisku sdružující především rádce, vedoucí oddílů a další nadšence, co mají na skautování čas i chuť – fungovat naplno pod heslem: alespoň jedna schůzka měsíčně. Že je to málo? Ale kde-pak! Vždyť většina R&R kmene, jak jsem právě zmínil, pracuje v rámci oddílů, a tak toho mají opravdu dost ...

První schůzkou kmene R&R nové skautské sezóny v Dobrušce byla akce s námětem naší tradiční hry, u jejíhož zrození před lety stál spolu se mnou také LG a Béna a na níž si děláme společně v rámci okresu, kraje, republiky i Evropy patentový nárok. GameTown, v pořadí třetí - hra, při níž se může člověk na jednotlivých místech příběhu podle své vůle rozhodnout, jak dál bude pokračovat, jeho život ovlivní i kostky a součástí by měl být i trochu promyšlený příběh rozmístěný po městě. Jelikož jsem tento zářijový program tvořil výhradně a pouze jenom já (aby si co nejvíce lidí mohlo zahrát a neznali tak příběhové varianty..), kvalitativní hodnocení schůzky nechám na jiných, osobně spíše shrnu kvantitativní stránku věci

– 14. 9. 2013 od 21 hodin se v R&R klubovně sešlo na dobrých dvacet lidí(!), někteří se loukali do klubovny bezdůvodně, jiní na poslední chvíli přiběhli ještě skoro v košili s kravatou z tanečních – obdiv! Příběh hrdiny v nepřátelském městě, které bylo politicky odsouzeno k záhubě skrze vědecký pokus nové biologické zbraně, si snad všichni užili v noční setmělé a chladné Dobrušce dosyta i přes několik menších zádrhelů (jeden uškubnutý vzkaz pod lampou a jeden upadlý ze zábradlí námrazou) či příběhový „kiks“ (na jednom lístečku místo dvou variant možnosti výběru následujícího postupu byl pouze jeden, a ten přímo odkazoval na konec hrdiny). Akce skončila hluboko po půlnoci, protože se některým nechtělo při hře moc zrychlovat krok – to je konstatování, nikoliv výtka. Snad brzy uděláme čtvrtou verzi, opět lepší než všechny předešlé!

Druhou roverskou schůzkou (dokonce i za částečně příslibné účasti několika přespolních jedinců, neb jsem pozvánku rozeslal nejen našim příznivcům, ale také do Okresu a na druhou stranu) měla být 13. 10.

2013 nedělní himálajská seance Messnerovy vrcholky. I když předchozí den nenasvědčoval, že bude dobré počasí, v neděli ranní mlhy ustoupily a odpoledne se protřhalo do modravého nebe a barevného podzimu. Akci, kterou se mnou připravil na místě i MM (díky!), jsme započali přímo pod Chlumem, bohužel tím také skončila, neboť se dostavilo „pouze“ 7 jedinců (oproti očekávání aspoň 10 až 12 kusů, s čím už by šlo pracovat), a protože byl závod koncipován na utkání dvojic v terénu, soupeření pozbylo smyslu. Ve srovnání s první roverskou schůzkou tato druhá neměla ani poloviční účast. Po chvíli čekání na některé opozdilce, kteří stejně nedorazili, jsme schůzku rozpustili, s MM jsme opět po Chlumu vybírali zanechané předměty pro hru a odjeli trávit nedělní odpoledne domů nad jiné povinnosti. Čím to? Neděle? Lenost? Zdánlivě špatným počasím? Asi vším. Škoda. Poděkování aspoň všem, co se utrhli po obědě a přišli – to se cení, máte to u mne! Až budeme hru opakovat (snad již úspěšně), vymyslím vám nějaký benefit!

Na listopad máme naplánováno vyrazit do Rychnova na „Skautské Vánoce“, trochu vzdělávací akci, na prosinec pak určitě vymyslíme nějaký výlet do přírody, abychom si také výpravu jednou užili bez věčného hlídání dětí a mohli se soustředit jenom na vlastní zábavu – to není sobectví, to je relaxace!

Skautování zdar,

FRISBEE TURNAJ

VYSOKÁ NAD LABEM 5.-6.10.2013

Nejen dobrušští skauti se vydali za vidinou jasného vítězství na svůj první amatérský Ultimate Frisbee turnaj do nedaleké Vysoké nad Labem. Strůjci toho všeho, Jirkovi Štaffovi, se podařilo nahnat pod tým jménem To je fuk až 12 hráčů. Což byla nesporná výhoda, neboť tato sestava umožňovala mít ve hře stále čerstvý materiál (potřebné minimum je 7). Turnaj se totiž odehrával na ploše o velikosti fotbalového hřiště, o běhání proto nebyla nouze. Vystřídání

hráče bylo možné až po uhrání bodu, ať už našeho, nebo soupeře, jak tomu tak bohužel většinou bývalo. Ale To je fuk, je to hra, ne?! Bohužel první den turnaje nám nepřálo počasí (trošku foukalo) a disky létaly všude možně, jen ne tam, kam jsme potřebovali. Druhý den se umoudřilo a nádherné slunečné počasí všem zlepšilo náladu. Náladu, ne skóre. Nicméně si myslím, že za hru na naši amatérské úrovni jsme se nemuseli vůbec stydět. Sice jsme nevyhráli, To je

fuk, ale získali jsme jiné ocenění - „Spirit of the game“. Velmi nás to potěšilo a zejména překvapilo. Jednalo se totiž o ocenění od ostatních týmů, kteří nás tímto považovali za nejférovější hráče. A uznejte sami, to opravdu zahřeje u srdce. Tímto bych ráda všem týmům poděkovala za ocenění a především organizátorům za turnaj. Bude snad více takových a to i u nás, v Dobrušce.

JANA

POZVÁNKA

CESTOVATELSKÉ VEČERY

VE SKAUTSKÉ KLUBOVNĚ V DOMAŠÍNSKÉ ULICI, Č.P. 476, V DOBRUŠCE

PÁTEK 8. 11. 2013

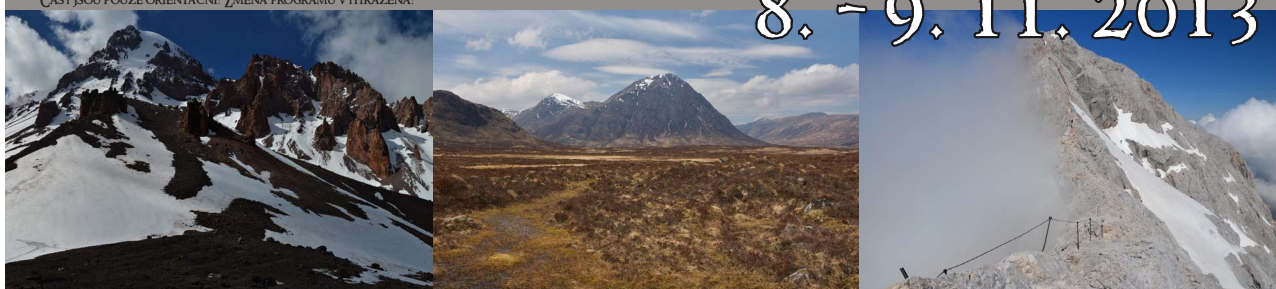
- 18:00 - ISLANDEM S PRÁZDNOU KAPSOU (ONDRA NĚMEČEK)
- 19:00 - PUTOVÁNÍ PO RILE A PIRINU (JIRKA ŠTAFFA)
- 20:00 - PATAGONIE 2011 - MUSÍME ZPĚT! (LUKÁŠ MACHÁČEK)
- 21:00 - SÓLOVÝSTUP NA GRUZÍNSKÝ KAZBEG (ONDRA POSPÍŠIL)

SOBOTA 9. 11. 2013

- 16:00 - DEVĚT DNÍ NA KORSICKÉ GR20 (ONDRA NĚMEČEK)
- 17:00 - ZA KRÁSAMI OSTROVA MADEIRY (PAVLÍNA ČIHÁČKOVÁ)
- 18:00 - WEST HIGHLAND WAY - UPLAKANOU SKOTSKOU VYSOČINOU (MARTIN ZIKMUND A MILAN DUFEK)
- 19:00 - VZHŮRU DO OBLAK SLOVINSKÉHO POHRANIČÍ (BENEŠOVI)
- 20:00 - NOVÝ ZÉLAND - ZEMÍ PÁNA PRSTENŮ (ŠKOLNÍKOVI)

ČASY JSOU POUZE ORIENTAČNÍ! ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA!

8. - 9. 11. 2013

TIP NA VÝLET

NÁVŠTĚVA KAPLE HVĚZDA NA BROUMOVSKU

Srdečně vás dneska zvou na výlet broumovskou „nížinou“ s perfektními výhledy na okolní přírodní krásy a vrcholem dne v podobě výstupu ke kapli Hvězda!

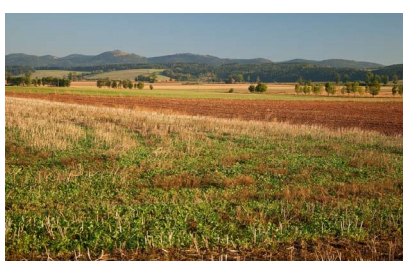
Po stopách Aloise Jiráska

Náš dnešní společný výlet po krásách české země započneme u jednoho nejmenovaného obchodu v Broumově, zdánlivě zapomenutého města na východu u hranic s Polskem - není žádnou urážkou, když se o něm řekne, že je opravdu odříznuté od zbytku republiky. U tohoto obchodu totiž začíná dlouhá stezka Aloise Jiráska, přes 150km dlouhá turistická trasa značená červenou turistickou značkou. My po ní půjdeme ale jenom „kousek“.

Broumovské náměstí

Červená barva značek nás provází po městě a schovává se za různými rohy, je třeba nespouštět oči na zem a neustále hledat. Úzká ulička podél kostela nás nakonec vyvede skoro ven, ještě na chvíli nás možná zdrží pohled do nového parčíku Alejka, který se za poslední roky zrekonstruoval. Město Broumov pozvolna navazuje na předměstí a část Nové Město. Patrně poklidnými ulicemi pokračujeme k pomalu se zdvihajícím stěnám, klenotu místního koutu východních Čech - bystré oko rozpozná i střechu nejvyššího bodu našeho dnešního snažení - Hvězdu (672 m n. m.). Konečně se také otevírají za posledními domy výhledy - na seve-

Javoří hory

rovýchod na Javoří hory a jeho nejvyšší vrcholek Ruprechtický Špičák (880 m n. m.) potvrzující svůj název, na jihozápad na samotné Broumovské stěny a vůbec všechny malebné louky a pastviny okolo.

Hvězda z nížiny

Po kličkování po polních cestách, při čemž budeme určitě míjet mnoho cyklistů a rekreačních (i profi) běžců, musíme celé dva kilometry ujít po asfaltové silnici ve vesnici Křinice, což musíme přejít bez poznámek. Myšlenky nám rozptýlí snad jenom malý rybník u cesty plný kachen a několika labutí.

Zde pozor - některé mapy (včetně online verzí) ukazují turistickou cestu červené značky vedoucí stále po asfaltu dále až

k „osadě Amerika“, tato je ale přeznačená a vede po mnohem lepší variantě - nenápadnou odbočkou z asfaltové silnice doleva mezi domy (a za statkem), stezka vystoupá lehce za domy a podél břízek a jeřabin směřuje přímo proti Broumovským stěnám. Pěšina je to příjemnější, jednak vede hezčí přírodou, ale hlavně nepotkáme žádné auto, to je jisté.

Malebnost sama!

Nad Amerikou, za několika domy a zejména penzionem, se stezka dostává do lesa na širokou lesní cestu a začíná nejtěžší část celého výletu, při níž se ukáže, kdo šetřil síly a kdo jimi mrhal do teď při běhání za kompozicí pro fotografii. Po necelých tři sta metrech za lesní kapličkou sv. Marie odbočuje červená turistická značka doleva po kamenných schodech do svahu a tento stav se nezmění po následující necelou půl hodinu vydatného snažení. Podél občasných, kovových a zkroucených (leckdy úplně zbytečných) zábradlí a po rozházených, ale stále poměrně solidních kamenných schodech se nabírají výškové metry snadno - musíme jich zdolat více než 300! „Cik-caků“ uděláme nespočet a skály v dále nad námi se neohroženě přibližují.

V jednom okamžiku mine me upozorňující ceduli, že jsme vstoupili do přírodní památky Polických stěn, což je pro nás dobré znamení - jsme téměř nahoře a vyběhneme už jenom poslední schody vzhůru. Projdeme pod klenbou kamenného mostku a dostaneme se přímo

před kaplí Hvězda (672 m n. m.) neboli zdejší kaplí Panny Marie Sněžné. Stavba je to unikátní - postavením, ale hlavně vzhledem.

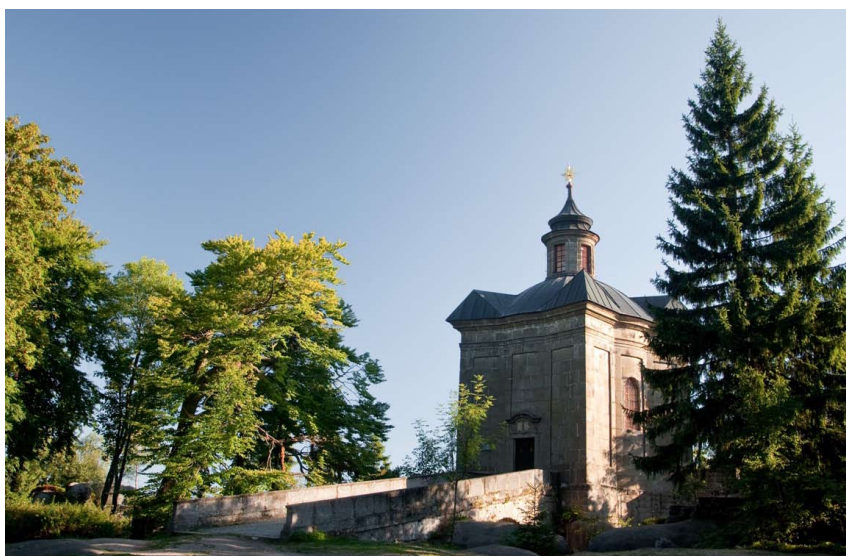
Opravdu má půdorys jako hvězda a na střeše se tyčí daleko se lesknoucí korouhev. Typický znak zdejší krajiny, orientační bod místních obyvatel. Pěknou (a krátkou) historickou zkazku o této skoro 300 let staré budově naleznete zde na webu adrspach.cz. Od zídky kaple za mostkem jsou skvělé výhledy do celé broumovské pánve a na hraniční hory, které jsme již viděli z cesty z Broumova. Při dobrých podmínkách ale ještě mnohem dále. Bohužel v několika místech brání ideálnímu zážitku vzrostlé smrky - snad vyhlídka nezaroste úplně! Bezprostředně vedle kaple je turistická chata v alpském slohu (tudíž druhý unikátní objekt na tomto místě!) nabízející přehršel občerstvení a poskytující zázemí všem turistům - je ve středobodě několika turistických stezek - „skalní hřebenové“, cesty z Hlavňova ze západu, naší východní varianty i další vedoucí od severu.

A co my dále, když jsme si například zaparkovali auto v Broumově a potřebujeme se tam vrátit? Jednoduché - sejďeme po červené turistické značce opět zpět stejnou cestou, užije-

me si kopec v opačném směru a v Americe uhneme na naučnou stezku „Proč chodit daleko“ vedoucí zpět do Broumova - je to opravdu povedená cesta vedoucí po okraji lesa směrem na jih, poté okolo několika rybníků a přes vesnici Křinice se opět napoující na červenou turistickou značku do Broumova (nebo lze dojít do Broumova i po zelené turistické značce, což je cesta o něco kratší..).

Pěkný výlet zapomenutým krajem - o to je to zde hezčí! Určitě se sem brzy vrátíme!

TIP NA KNIHU

MYCELIUM - VILMA KADLEČKOVÁ

V listopadovo-prosincovém tipu na dobré čtení, které je již v Totemu naprosto tradiční, nebudu vůbec nijak „spojlerovat“, kteréžto slovo se k nám nenápadně do jazyka přišlo z angličtiny a jehož význam je „prozrazovat zápletku; vyzradit pointu; hlavní problém příběhu apod.“, ale vezmu dnešní text trochu jinak – přímo vás navedu k tomu, abyste pro knihu rovnou zašli do knihovny!

Planeta Össe. Svět po tisíce let neměnný... a po tisíce let svázaný s vesmírem. Z Össe pocházejí myceliální technologie i nadsvětelné Lodě, bez kterých by se Země neobešla. Jenže zatímco pozemská civilizace vítězně proniká do vesmíru, Össe jí stojí za zády.

Lucas Hildebrandt viděl i temnou stránku Össe: fanatickou víru a nedotknutelnost Církve; kult vesmírných sil; ocelové sochy Hmyzího boha... a krvavé náboženství, které v jeho jménu vyžaduje lidské oběti. Důvěrně zná ochromující sílu treighrů, záplavnost Pětice posvátných drog, spory nitrožilních hub. Důvěrně to nenávidí. Přihlíží tomu, jak vliv Öseanů na Zemi vzrůstá; a marně hledá sílu, kterou proti tomu postavit.

Ted' se to může změnit.

Aš~šád z Fomalhiwy, člověk nadaný psychotronickými schopnostmi, míří na Zemi. Fomalhiwa je protiváhou Össe; a Lucas dělá, co může, aby zinscenoval Aš~šádův příchod okázale a ve světle reflektorů.

Jenže jak praví össenské přísloví – nejdůležitější věci se odehrávají vskrytu.

Invaze. Proměna. Rozhodnutí.

Vilma Kadlečková je jedním z mnoha rodičů českého fantasy a sci-fi, stála dokonce přímo u zrodu populárního Dračího doupěte, které se formovalo ze zahraničních variant, především ale stvořila argenitový vesmír – místo většiny příběhů autorky a vesmír budoucnosti plný mimozemských ras, jasných pravidel a zvyků náročných na pochopení. Její nejnovější knižní sága My-

celium je proto jedním z nejočekávanějším literárním počinem letošního roku na české scéně v této sekci, kritici v ní totiž měli jasno – buď, anebo. Sama Vilma Kadlečková totiž poslední roky publikovala „pouze“ časopisky a na knížku či delší novelu, jakou u ní známe (prastaré Na pomezí Eternaalu, Meče Lorgan, či Stavitelé věží..), nedošlo. Ted' už víme proč – skoro deset let připravovala projekt Mycelium, vesmírnou pentalogii, v níž sama autorka ztvrzuje svou

vlastní dosavadní tvorbu (oceněnou mnoha cenami) a přidává na vrch korunu – zajímavý a napínavý příběh. Pět knih Mycelia nese název podle pětice posvátných drog z mimozemské planety Össe a budou vycházet každý rok jedna. První, Jantarové oči, je již na světě a těší se kladné kritice, druhá kniha, Led pod kůží, se právě v těchto dnech dere na pulty knihkupectví. Dalšími jsou - Pád do temnot, Vidění, Hlasy a hvězdy. Česká literární sci-fi scéna se díky Vilmě Kadlečkové nyní probudila z dlouhého zimního spánku a opojení vlastní dokonalostí, překročila sebe sama a vydala se vstříc celému světu..

Autorce se ale rovněž podařilo udělat něco, co na české knižní scéně chybí (a je to škoda!) – skvělá propagace vlastní knihy, aniž by se podbízel a říkala: „Kupte si tu mou, je nejlepší!“. Ne. Zkrátka rozjela web - mycelium.argenite.org, s ukázkami z knihy, natočila s výtvarníkem zajímavý videoklip prozrazující hlavní lákadla příběhu, uveřejňuje smyšlené „přednášky“ na různá témata týkající se příběhu nebo dokonce spravuje několik

facebookových účtů a „napadá“ nakladatelství vlastní knihy (Argo) vymyšlenými obviněními z pozice církve Akkütlix, což je hlavní příběhová „organizace“, která se snaží mít vše pod kontrolou za každou cenu. Člověk má pak chuť si knihu přečíst hlavně z důvodu, aby všemu porozuměl a mohl být spolu s autorkou „nad věcí“. Skvělý tah!

Kdo zná předchozí tvorbu Vilmy Kadlečkové, bude mít v aktuální pentalogii velkou výhodu. Autorka na čtenáře totiž bez milosti od prvních stránek chrlí vymyšlená slova plná přehlásek, církevní výrazy, o nichž bez naprostého nasazení mozku a soustředění netušíte, co znamenají, a popisuje rituály, při jejichž vysvětlování přemýšlíte, zda nevypadl celý odstavec či strana textu, aby to dávalo smysl. S postupem příběhu se to ale zlepšuje, takže je důležité setrvat a do příběhu se ponořit naplno! Nebo sáhnout po rané tvorbě autorky a s jejím knižním světem.

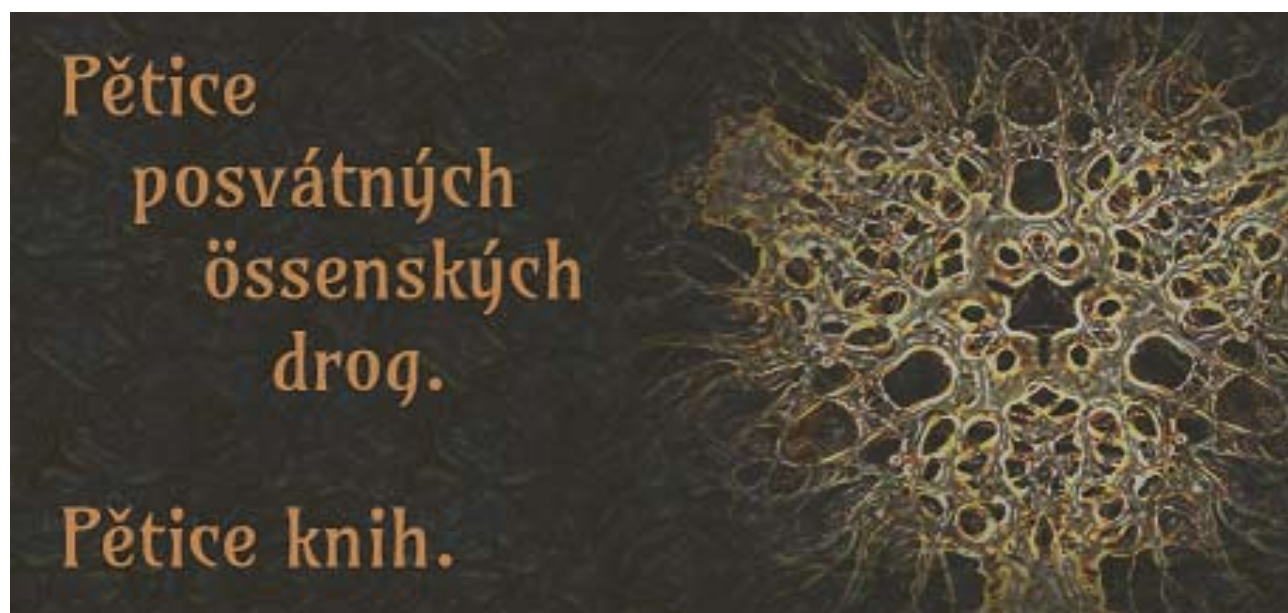
Nicméně je několik důvodů, proč knihu určitě číst:

1. Chcete-li se vydat na delší „pochod“ s Lucasem Hildebrandtem argenitovým vesmírem, kde všechny vaše stopy může zcela jasně přečíst züregahl z protonace, nebo se chcete naučit, co musíte udělat pro to, abyste nepodlehli treighrü, kdy říkat Rë Akkütlix a vědět, kde má Loď svoje Srdce.

2. Rádi čtete kvalitní sci-fi (fantasy) s propracovaným příběhem a nechcete-li zůstat stát mimo, protože: kdo v tomto ohledu nezaspal, čte právě Mycelium.

3. Abyste pochopili, o čem jsem tu vůbec mluvil!

A když se někde dočtete (a sama autorka to také tvrdí), že je kniha inspirována událostmi z 9. září 2001 a snaží se trochu charakterizovat rozkol kultury a civilizace na našem světě, nechte se odradit, ve spleť příběhu bez hlubšího hledání žádné narážky ani záminky nenaleznete .. naštěstí.

TIP NA FILM

KOMEDIE

Lidé se chtěli vždycky smát, a tak je komedie hned po thrilleru nejčastější filmový žánr. Bohužel najít opravdu dobrou komedii není v dnešním přeplácaném filmovém světě vůbec jednoduché. Československo patřilo v 70. letech společně s Francií ke špičce tohoto žánru. Od té doby se toho bohužel dost změnilo a tak Vám žádnou českou komedii dnes nenabídnu. Představím vám však 3 jiné snímky, které jsou kvalitní, a přesto se minimálně o dvou z nich téměř neví.

Jak vykrást banku (1964)

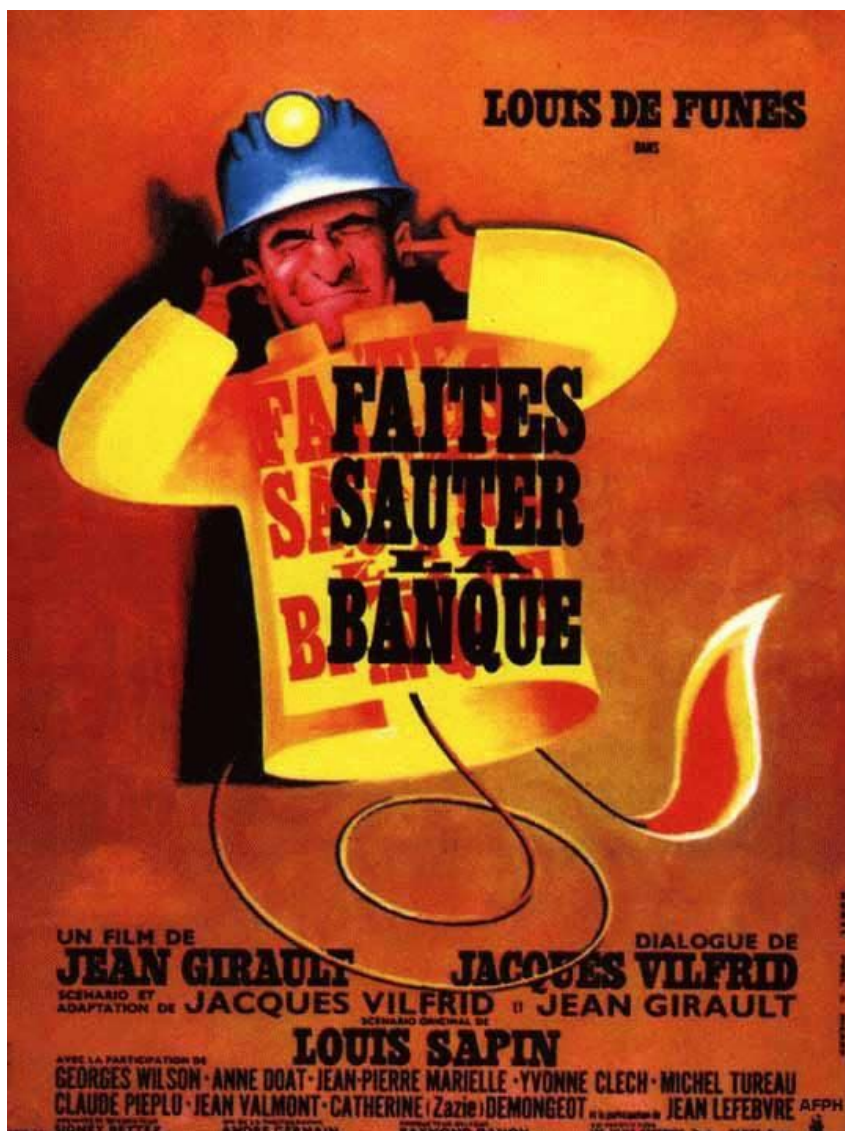
Victor Garnier je majitel obchodu s loveckými potřebami. Jednoho dne se nechá přemluvit svým bankéřem, aby investoval peníze do afrických dolů, na kterých, podle jeho slov, nemůže prodělat. O to větší je poté Garnierovo překvapení a zlost, když jsou doly znárodněny, a on přijde o všechny své úspory. Navíc bankéř provokativně utrácí velká množství peněz za sportovní auto, šperky a další, což přivádí okradeného obchodníka k šílenství. Přicházejí faktury k zaplacení, ale peníze nejsou. Garnier se rozhodne, že si vez-

me ukradené peníze zpět tak, že vykrade banku. Ta, která ho okradla je hned naproti jeho obchodu, a tak s rodinou vymyslí plán, jak se do banky prokopat.

Ze všech komedií, ve kterých ztvárnil hlavní roli Louis de Funès, je Jak vykrást banku pravděpodobně nejméně známá. Do České republiky se totiž dostala až v roce 2009 na DVD. V té době už byl dabér de Funèse František Filipovský dlouho po smrti, a tak se dabingu ujal jeho imitátor Václav Faltus. Snímku to trochu uškodilo, jelikož mu v pár scénách není rozumět, a tak je vhodnější přepnout na francouzštinu. Pokud nemáte problémy se čtením titulků, je tato komedie vhodnou volbou, i když po ní Funès natočil lepší kousky.

Žhavé výstřely (1991)

Pravděpodobně nejznámější a nejlepší americká parodie, to je komedie Žhavé výstřely. Většina lidí si vzpomene na jedinečné vtipky, zajímavé situace a hlavně perfektní dialogy, které vás spolehlivě rozesmějí, a to i bez zbytečných oplzlostí, kterými jsou dnešní (nejen) americké komedie prolezlé. Ve snímku sledujeme bývalého armádního pilota Seana „Toopera“ Harweye, který je přesvědčen, aby se vrátil zpět do akce, protože je nejlepší a armáda ho potřebuje. Mise s názvem Líná vrána, které má Tooper velet, má jednoduchý cíl – zlikvidovat atomové základny jistého arabského diktátora. Když však máte v týmu piloty se jménem Padák a Mrtvola, na základně proběhne sa-

botáz letounů a do toho všeho se Tooper zamotá do milostného vztahu, díky kterému zmešká odlet, je nad slunce jasné, že to tak jednoduché nebude.

Film slavil v době svého uvedení velký úspěch a to jak mezi kritiky, tak mezi diváky. V celosvětovém hodnocení dokonce předčil i svoji „předlohu“, tj. film *Top Gun*, ze kterého si vypůjčil i některé letecké záběry. Druhý díl proto na sebe nenechal dlouho čekat a v roce 1993 dorazila do kina herecky podobně obsazená parodie, tentokrát zaměřená na sérii o Rambovi. Kupodivu dosáhla stejných kvalit jako první díl, takže pokud se chcete pořádně zasmát a vidět Charlieho Sheena v době, kdy se mu skandály vyhýbaly (a on jim), série *Žhavé výstřely* je ta pravá volba.

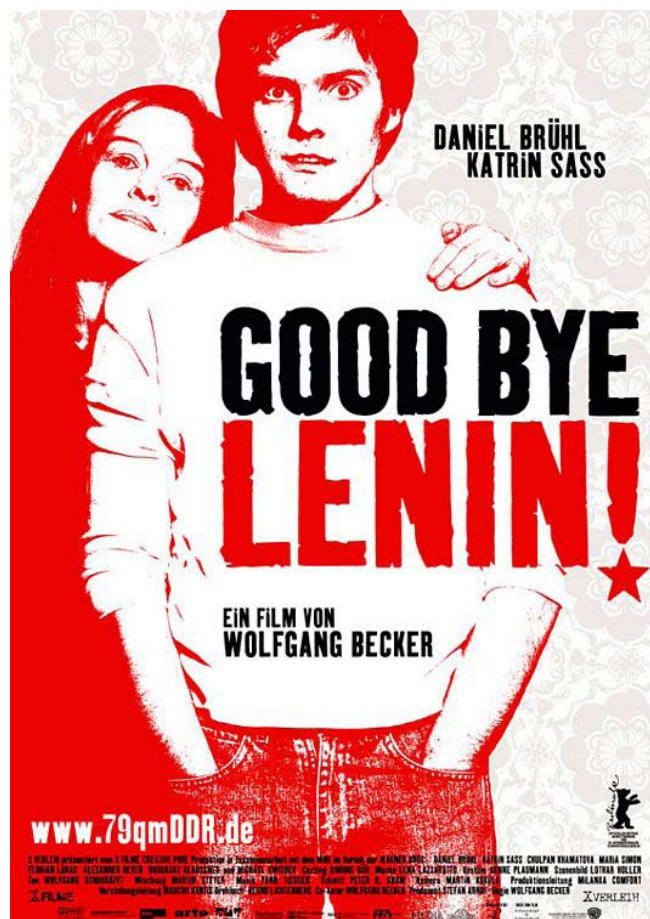
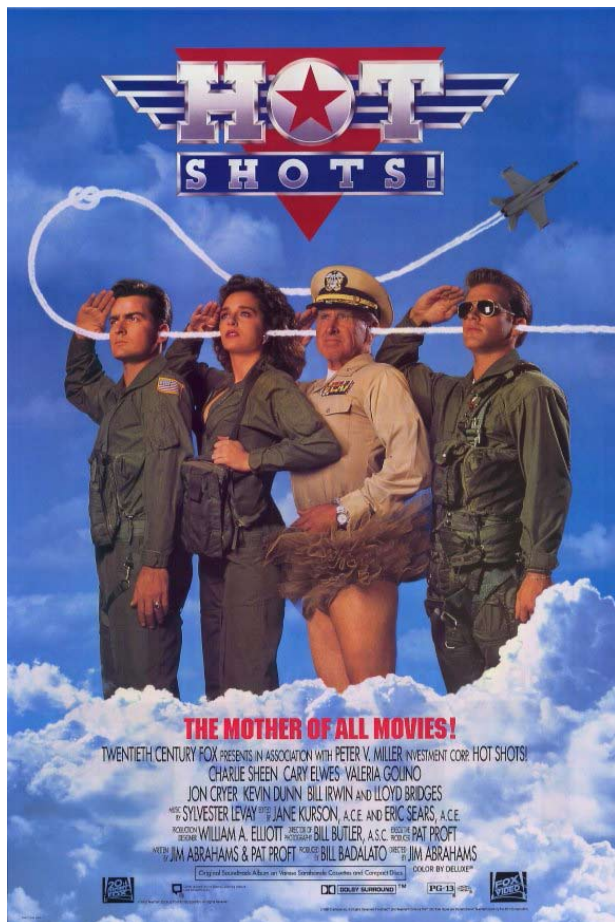
Good bye, Lenin! (2003)

Je 7. říjen 1989 a Německá demokratická republika slaví své 40. narozeniny. Alex si vzal v práci volno a popíjí v parku, zatímco na hlavní třídě duní vojenská přehlídka. Večer se vydává na protirežimní demonstraci. Jeho matka, Christiane Kernerová, která se po emigraci svého muže do Západního Berlína stane zapřisáhlou socialistkou, se chystá na předávání státních cen do Paláce republiky. Cestou do Paláce republiky se její taxík dostane do zácpy vytvořené demonstrací, Christiane vystupuje, protestuje u policistů proti zákroku proti demonstrantům a v tom uvidí svého syna, jak je zatýkán. Postihne ji téměř smrtelná srdeční příhoda, upadne do kómatu a probere se až po osmi měsících. Berlínská zeď padla, Německo bylo sjedno-

ceno a doktoři se obávají, že by další šok nepřezila. Alex proto musí dělat vše pro to, aby se jeho matka nic nedozvěděla, a tím začíná kolotoč absurdních situací.

Německá tragikomedie *Good Bye, Lenin!* není možná tak vtipná, jako předchozí uvedené snímky, ale rozhodně stojí za zhlédnutí, už jen pro to, že zpracovává celkem nevšední téma. Film vyhrál několik desítek cen na různých festivalech a přes relativně malý rozpočet vydělal velkou sumu peněz. Pokud tedy chcete vidět znovusjednocení Německa z trochu jiného úhlu, bude film *Good Bye Lenin!* váš šálek kávy.

INI OGIC

SKAUTI JINDE

OPOČNO

1. Mohl/a by ses nám na úvod trochu představit? Co tě ke skautingu přivedlo? Jakou máš funkci ve vašem středisku?

Jmenuji se Marie Vojtíšková. V současné době jsem vedoucí střediska, vedoucí oddílu skautek a světlušek.

Když ono to se skautováním v Opočně bylo tak trochu netradiční. V roce 1969 přešli opočenští skauti do ilegality. Azim (Jaroslav Falta) nás stále vedl v duchu skautském i v době, kdy jsem jezdili na pionýrské tábory a měli placenou pionýrskou vedoucí. Takže v roce 1989 na začátku prosince jsme byli připraveni z této ilegality vystoupit. Od ledna 1990 jsem všichni prošli nováčkovskou zkouškou (některým z nás bylo 25 let), absolvovali rádcovský kurz. Skautský slib jsme skládali na jaře 1990. A letní tábor byl jeden z prvních skautských táborů v kraji po sametové revoluci.

A co mě přivedlo ke skautingu – a co mě vlastně u něj stále drží? Síla přátelství, kamarádství mezi dětmi i dospělými, to,

sestra Marie na Svojsíkových závodech

že ti starší jsou schopni a hlavně ochotni pomoci tomu mladšímu, slabšímu. Kouzlo táborů, společných táborových ohňů, výprav, společných akcí, schůzek, ... – to je to, co se musí prožít, co se nedá jen vyprávět.

2. Kolik členů má vaše středisko? Jaké máte oddíly?

Ve středisku máme tři oddíly: jeden oddíl skautek, jeden roj světlušek a vlčata a skauti mají společný oddíl.

Jednu šestku starších světlušek (tedy skoro dvojšestku), dvě družiny skautek, jednu družinu skautů, jednu šestku starších vlčat a nejmladší světlušky a vlčata (letošní prvňáčci) mají společnou družinku.

Podle registrace máme 87 členů, z toho 51 dětí a 36 dospělých.

3. Kde se scházíte? Jsou prostory vaší klubovny dostačující?

Schůzky máme pravidelně, každý týden. Scházíme se v naší skautské klubovně, malém domečku v klidné části Opočna. Schůzky máme družinové. Klubovny máme tři, v jedné se scházejí kluci – skauti i vlčata, ve druhé děvčata – skautky i světlušky. Pro různé hry využíváme i tu třetí. A v pátek nebo o víkendu se zde setkávají naši R+R. Jediné, co mě trochu mrzí, je malý pozemek kolem klubovny, tak většinu her hrajeme na silnici nebo při vycházkách do nedaleké Lištoviny

děti ze školky na návštěvě ve skautské klubovně

4. Potýkáte se s nedostatkem nových členů? Pořádáte nějaké náborů?

V září míváme náborovou akci – odpoledne her a soutěží pro děti od 1. do 3. třídy. Většinou taky pracujeme s rodiči potenciálních členů během roku. Dovedla bych si představit mít víc členů. Ale hokej, fotbal a mažoretky v Opočně poznamenávají volný čas skoro všech dětí a rodiče přihlásí děti raději do těchto kroužků než do skauta.

5. Jak jste na tom s vedoucími? Máte dostatek schopných, kvalifikovaných vedoucích?

S vedoucími jsme na tom stejně jako většina ostatních středisek. Plně kvalifikované vedoucí, s kterými mohu počítat pro aktivní práci, máme tři. Již několik let přemlouvám mládež (R+R), tak snad konečně budu mít úspěch a po čekatelské zkoušce se odhodlají i k té vůdcovské. Tím by se počet plně kvalifikovaných vedoucích zvětšil o 100% (tedy na 6) a to bych byla alespoň částečně spokojená.

6. Pořádáte nějaké (tradiční) akce pro veřejnost? Jaké?

tábor v Maršovském údolí

hrátky u klubovny

Týden před Velikonocemi pořádáme humanitární akci Děti pro děti. Zimu mimo jiné činnosti věnujeme rukodělkám; někteří naši bývalí členové (spíš členky), maminky dětí nebo jen naši příznivci také nezhálají a pletou, šijí, vyšívají, skládají z papíru, a potom své výrobky přidají k těm našim. A z toho všeho připravujeme malou výstavku. Naše světlušky, vlčata, skauti a skautky si po družinách připraví krátké vystoupení, které potom předvedou před veřejností. Vstupné na představení je dobrovolné, z výstavky si kdo-

koliv cokoliv může vzít a přispět do pokladničky jakoukoliv částkou. A všechny takto vybrané peníze potom putují do Fakultní nemocnice na Hematologické oddělení, kde si za ně koupí to, co nemocným dětem zpříjemní pobyt – televizi, video, hračky, apod. A malí pacienti dostávají námi vyrobené předměty při návštěvách v ordinaci paní doktorky Chládkové. Ostatně paní doktorka se každým rokem naší akce rovněž účastní.

Letos jsme zavedli tradici: byli jsme požádáni, abychom připravili program her a soutěží na Čarodějnice – 30. dubna. Z této akce jsem měla velice dobrý pocit, neboť se zapojili nejen ti, co během roku aktivně pracují, ale hlavně ti, kteří se jinak do činnosti střediska moc nezapojují.

Putování vánočním Opočnem je určeno pro děti od první do páté třídy, je spojené opět se soutěží a rukodělkami. Zaměřujeme tuto akci na Vánoční zvyky a tradice.

7. Kam jezdíte na tábor?

Tábory máme celostřediskové. Jezdíme 2. týden v červenci do Maršovského údolí – poblíž

na táboře

Police nad Metují. Jednou za dva roky s námi táboří i děti z polského Opoczna. Je to sice akce, kterou nám tak trochu vnutila základní škola, ale letos jsem takto prožili již čtvrtý tábor a všichni – děti i dospělí, Češi i Poláci - jsme byli opravdu nadšeni a stále na něj vzpomínáme.

Program na našem táboře je rozdělen na tři části. Dopoledne věnujeme skautským znalostem a dovednostem (táborové stavby, orientace, uzlování, práce se dřevem, ...). Odpoledne probíhá

celotáborová hra – a to vždy pro opravdu všechny účastníky tábora. A navečer si všichni užíváme pro různých sportovních aktivitách.

8. Jakým způsobem jste oslavili 100 let skautingu?

100 let skautingu jsme oslavili na táboře. Rozdělili jsme se na několik skupinek podle stáří. Ráno jsme všichni odešli po svých trasách z tábora a všichni jsme se sešli na Junácké vyhlídce v Broumovských stěnách. Tady jsme si připomněli historii, trochu zavzpomínali na ty, kteří už nejsou mezi námi. Druhý den odpoledne jsme si s dětmi povídali o začátcích našeho skautování. Děti věděly hodně zážitků od svých prarodičů z období před rokem 1969, prohlédli jsme si fotky z minulých táborů.

Děkujeme za rozhovor i fotografie z webu střediska www.junakopocno.wz.cz.

závody světlušek a vlčat

Miss panenka v HK

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC PROSINCE 2013

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

ZÁPISY Z VÁNOČNÍCH SCHŮZEK
(NE)TRADIČNÍ TIPY
A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Jiří Novák, Lenka Frymlová, Kateřina Potočková, Jiří Hanousek, Simona Popová, Adam Čuda, Ondřej Němeček, Jana Martínková, Petr Lukášek, Marie Vojtíšková,

FOTOGRAFIE:

Jiří Novák, Ondřej Němeček, Jiří Štaffa

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Pavčina Čiháčková

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa

Pokud lidi soudíš, nemáš čas je milovat.

Matka Tereza